

УДК 81'373.232.2:81'272:81'276:81'42

DOI: <https://doi.org/10.31499/2415-8828.2.2025.346996>Вікторія Шиманська*

СТИЛІСТИЧНО-ПРАГМАТИЧНІ МАРКЕРИ НЕОФІЦІЙНОЇ АНТРОПОНІМІЇ В СУЧАСНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ДИСКУРСІ

Пропонована стаття продовжує низку праць, присвячених вивченню появи прізвиськ як об'єктів вторинної номінації, їхньої мотиваційної основи, структури, дериваційної специфіки та особливостей функціонування.

У статті проаналізовано прізвиська, які виникли після повномасштабного вторгнення і номінують вищих посадовців політичної еліти країни-нападниці. Акцентовано на конотативному компоненті та прагматичному аспекті цих вторинних номінацій.

Ключові слова: прізвисько, конотація, антропонімічний корпус, семантичний зсув, вторинна номінація.

Shymanska Viktoriia. Stylistic and pragmatic markers of informal anthroponymy in contemporary Ukrainian discourse.

The present article continues a series of studies devoted to the emergence, motivational basis, structure, derivational specificity, and characteristics of nicknames functioning as objects of secondary nomination. The article focuses on the motivational foundations and mechanisms of secondary proprial nomination through the lens of cognitive algorithms, as well as on the extralinguistic factors shaping the motivational component in the process of renaming an individual. The study demonstrates the distinctive features in the formation of anthroponymic innovations used to designate high-ranking officials of the aggressor state and traces the lexical-semantic shifts of certain words and conventional metaphorical collocations toward unexpected associative connections. The article addresses the reasons behind the accelerated pace of onomastic innovations that emerge in both the anthroponymic and toponymic segments, which demonstrates its affiliation with sociolinguistics, neurolinguistics, and psycholinguistics.

The aim of the study is to examine the motivational basis underlying the emergence of anthroponymic innovations and their functioning as tools of powerful expressive nomination and sharp evaluative characterization. The article analyzes the nicknames that appeared after the full-scale invasion and nominates specific high-ranking officials of the political elite of the Russian Federation. Special attention is given to the connotative component, which is strongly pejorative, as well as to the syntagmatic and pragmatic aspects of these secondary nominations.

To achieve the stated aim, the study employs methods of semantic, componential and pragmatic analysis.

The article highlights the capacity of proprial lexicon to consolidate public evaluation and emotional-expressive intensification.

Based on the research findings, the article substantiates the conclusion that current trends in the production of anthroponymic innovations gravitate toward sharply marked forms with pronounced negative semantics, which reinforces their potential within the discourse of information warfare.

Keywords: nickname, connotation, anthroponymic corpus, semantic shift, secondary nomination.

Постановка проблеми. Перша чверть ХХІ ст ознаменована для багатьох європейських мов, української зокрема, суттєвим зростанням лексичного словника, спричиненим динамічним культурним, соціальним та інтелектуальним розвитком суспільств.

Війна спричинила радикальну зміну суспільної парадигми, що неминуче знайшло відображення в мовній системі. Повномасштабна військова агресія стала безпрецедентним каталізатором для розвитку й ономастичного простору української мови. Цей процес виходить за межі звичайного лексичного поповнення, набуваючи ознак екстраординарної ономастичної новації, що відображає радикальну трансформацію колективної та індивідуальної свідомості в умовах екзистенційної загрози.

Екстремальний характер подій стимулював форсоване створення та інтеграцію в мовленнєву практику значної кількості нових онімів, переважно в антропонімічній і топонімічній підсистемах. Відбувається інтенсивна ідеологізація антропонімів і формування широкого спектру пейоративної номінації противника. Такі новації функціують як інструменти дегуманізації ворога та консолідації власної національної ідентичності. Окрім того, зросла номінативна активність у сфері позивних і неофіційних назв військових і волонтерських діячів.

Війна спричинила хвилю декомунізації топонімів – ревізію історичної пам'яті та відновлення національного ономастичного ландшафту. Це стосується не лише офіційних перейменувань, а й виникнення неофіційних народних топонімів для позначення місць бойових дій, руйнувань чи гуманітарних катастроф.

Зафіксовано також інтенсивний зсув у принципах номінації ергонімів і прагматонімів. Ця трансформація свідчить про системну переорієнтацію у виборі номінативних моделей, що відображає зміну соціокультурних, економічних та ідеологічних пріоритетів суспільства.

* Вікторія Шиманська, кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри української мови та методики її навчання Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини (Умань, Україна); e-mail: v.o.shymanska@udpu.edu.ua.

Мова має значний пласт лексики для найменування осіб, що є прямим наслідком центральної ролі людини в суспільстві. Велика кількість слів відображає її особистісні риси, соціальні взаємодії та впливи. Ці назви чутливо реагують на соціальну динаміку, фіксуючи ієрархію, індивідуальність і статус особи. Зв'язок між мовними процесами та позамовними чинниками особливо помітний у постійному розширенні груп слів, що позначають осіб.

Новітні пропріативи демонструють тенденцію відходу від традиційних моделей на користь конотативно насичених. Уважне вивчення причин продукування пропріальних новацій на позначення осіб з різко негативною оцінкою й зумовило **актуальність** пропонованої розвідки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Динаміка номінативних процесів у реальному житті є чутливим індикатором суспільних трансформацій, тому літературна ономастика набуває значення як важливий художній рефлектор цих змін. Важливість літературних онімів як ключових елементів художнього твору зумовлює їхній сталий інтерес у сучасній науці.

Багато українських науковців, зокрема Л. Белей, О. Карпенко, Г. Лукаш та ін., сфокусували дослідження на низці взаємопов'язаних аспектів, які розкривають роль власних назв у художньому тексті. Літературні оніми зберігають статус пріоритетного об'єкта наукового аналізу, але соціокультурна динаміка останнього часу, зокрема загострення інформаційної боротьби, спричинила інтенсивне переміщення фокусу досліджень на функціонування власних назв у масмедійних джерелах.

Серед усіх складників антропонімійного корпусу прізвисько позначене найбільшою семантичною навантаженістю, стаючи її смисловим центром.

Науковці не мають одного погляду на прізвисько як антропонім, проте всі визнають їх неофіційними найменуваннями людей, які характеризують або індивідуалізують денотатів і можуть бути надані мовцями метафорично або випадково. Низка ономастів (М. Худаш, Ю. Редько, Р. Осташ, П. Чучка, О. Михальчук та ін.) наголошує на наявності складника оцінки в таких номінаціях, а також на високій їхній емоційній насиченості.

Нам імponує думка Н. Шульської, яка розглядає прізвисько «як неофіційне одно- чи багатолексемне найменування особи чи кількох осіб, яке дає найменувавч, щоб підкреслити особливу рису, що вирізняє людину серед інших» [Шульська 2011, с. 5]. Прізвисько завжди надають із метою підкреслити індивідуальність його носія, оскільки воно обов'язково має характеризувати, вказуючи на домінуючу особливість людини, яка стала безпосереднім мотиватором для виникнення вторинної номінації. Прізвисько покликане загострено окреслити специфіку фізичної чи ментальної природи денотата, завдяки якій номінатор фіксує своє ставлення до адресата. Конотативний складник прізвиська має переважно пейоративний характер, що й підкреслює дослідниця: «...обов'язково конотативні одиниці, переважно з негативним емоційним компонентом» [Там само].

Сучасна ономастична література позначена прискіпливою увагою до прізвиська як вторинної номінації, що має неофіційний характер і розгалужену мотиваційну базу. Спектр досліджень антропонімійного корпусу сучасної української мови останнім часом став значно ширшим, адже виникло багато нових його складників. О. Антонюк дослідила основні мотиви надання прізвиस्क у молодіжному середовищі, зауваживши, що «...саме в молодіжному середовищі ці неофіційні антропоніми побутують найбільш активно...» [Антонюк 2021, с. 113]. Н. Хрустик, С. Петрова і Т. Серкал сфокусували погляд на деривації та мотиваційній основі індивідуальних прізвиस्क і позивних українських військовослужбовців [Хрустик, Петрова і Серкал 2022]. Н. Павликівська досліджує прізвиська, які мають спонукальний складник [Павликівська 2021], І. Омелюх студіювала природу, структуру та функційно-прагматичні особливості нікнеймів як вторинної номінації [Омелюх 2023].

Однією з нових ґрунтовних праць, присвячених питанням диференційних ознак і термінологічних понять, є монографія В. Соприкіної та О. Маленко, в якій авторки проаналізували диференційні ознаки прізвиस्क, нікнеймів, псевдонімів, криптонімів, логінонімів; обґрунтували їхні функції та прагматичний потенціал окремих псевдонімів, дослідили їхню прецедентність [Соприкіна і Маленко 2021]. Конотативний складник антропонімів став центром наукового пошуку для І. Божко, яка зосередила увагу на емоційно-оцінному аспекті прізвиस्क [Божко 2022]. В. Колеснік студіював трансонімійзовані конотоніми, які функціують у сучасних українських медіа [Колеснік 2021].

Об'єктом дослідження стала неофіційна антропонімійна лексика (прізвиська) в сучасному українському медіадискурсі періоду повномасштабного вторгнення, **предметом** – специфіка творення та функціонування інвективних прізвиस्क російських політиків як засобу вираження колективної оцінки та емоційного стану українського соціуму.

З огляду на екстраординарну динаміку онімних процесів в умовах військово-політичного конфлікту та загострення інформаційної боротьби **метою** нашої статті є вивчення неофіційної антропонімії, зокрема прізвиस्क, які функціують у мовленнєвій практиці українців і закріплені за представниками

російської політичної керівної верхівки. Дослідження передбачає аналіз мотиваційних чинників вторинних номінацій і прагматики їхнього функціонування як засобу експресії та оцінки.

Виклад основного матеріалу. Сучасні воєнні реалії спричинили продукування в українському медіапросторі масиву неопантопонімів, які яскраво експлікують україно негативну оцінку представників політичної еліти ворога. Такі неопантопоніми набувають посиленої емоційної оцінки.

Емпіричною базою для лінгвістичного аналізу стали контенти, дібрані з відкритих інтернет-ресурсів Telegram. Проаналізовано мовний матеріал, опублікований із березня 2022 року до жовтня 2025 року.

Найдавнішим (2014) ідіоматичним прізвиськом В. Путіна є *путін-...ло*, яке стало загальнонаціональним гаслом, доволі дивним феноменом культурного коду тогочасного українського суспільства, символом спротиву. З огляду на відсутність власне української обценної лексики таке масове використання мовцями цього прізвиська підкреслює тотальну зневагу до денотата і народу, з мови якого запозичені нецензурні слова. Ця вторинна номінація презентує не так лінгвальний аспект, як прагматичний, бо саме це прізвисько стало найпоширенішою антропонімійною інновацією, вкоріненою в мовленні носіїв багатьох європейських мов.

Домінантним є корпус інвективних антропонімійних новотворів на позначення очільника країни-агресорки. Результатами є вторинні номінації з гострою негативною оцінкою в синтагматичному та прагматичному аспектах. Серед них виокремлюємо *міль*, *сіра міль*, *щур*, *дід*, *недопалок*, *карлик*, *ботоксний* – за фізичними та віковими ознаками носія. Остання транспозиція ґрунтована на панічному страху старіння номінованого денотата не лише з метою окреслити психічні індивідуальні особливості, а й завуальовано акцентувати на фальші і ницості всієї державної політики країни-нападниці та метафорично увиразнити фізичну і моральну мізерію, що породила і підтверджує комплекс неповноцінності носія прізвиська.

Одним із класифікаційних типів є прізвиська, надані з огляду на психічні вади чи особливості денотата. Зокрема, номени *маніяк*, *божевільний диктатор*, *психопат* утрачають суто медичну дефініцію і стають просто інвективною лексикою для підкреслення непередбачуваності та ірраціональності суб'єкта-носія.

Метафори *стерв'ятник*, *скажена собака* з різко негативним оцінним складником, що демонструє хижацтво, ірраціональну агресію та смертельну небезпеку, окреслюють політичну поведінку очільника країни-агресора. Такі номінації (*стерв'ятник*) містять указівку на те, що її носій планує отримати вигоду від руйнування, та детермінують усвідомлення необхідності знешкодження (*скажена собака*).

Із позиції надання вторинної номінації на підставі поєднання вікових і зовнішніх ознак та моделлю поведінки в аспекті територіального розташування фігурують такі прізвиська, як *бункерний дід*, *бункерна міль*. Вони вербалізують презирство номінаторів до посиленого тваринного страху за власне життя і безпеку, а також прагнення об'єкта називання до ізоляції внаслідок панічних проявів.

Результатом нашарування додаткових семантико-конотативних смислів на історичні події та постаті, а також граматичних трансформацій стали такі номінації: *путлер*, *рашист*, *фюрер*, *недофюрер*, *адольф путін*, що, безумовно, є зневажальними назвами.

Особливим є корпус прізвиськ на позначення президента сусідньої країни, активної агресорки, які виникли на основі переосмислення літературних антропонімів. Наприклад, *Волан-де-Морт* походить від *Волдеморта*, головного лиходія всесвітньо відомої серії романів Дж. К. Роулінг про Гаррі Поттера. Така алегорична назва цілком прозора, оскільки *Волдеморт* понад усе прагне влади заради самої влади, усіляко намагається встановити тотальну диктатуру, уособлює всепроникне зло. Вищеописані глибинні мисленнєві зв'язки породили й додаткові його прізвиська, що виникли з інших літературних творів, наприклад, *Саурон* із трилогії Дж. Р. Р. Толкіна «Володар пернів», який прагне встановити контроль над світом. Зазначимо, що прізвиська, які виникли на основі літературних антропонімів, непродуктивні і малопоширені.

Похідним від метафоричного топоніма *мордор* (що також виник після повномасштабного вторгнення в Україну на позначення агресивно злочинної манери владної поведінки всередині самої Росії) є прізвисько *мордорський цар*, яке експлікує тоталітарну силу, нищівну політику для підкреслення чіткого розмежування між цивілізованим світом і провідником репресивно-авторитарного режиму.

Надзвичайно цікавим є прізвисько *антихрист*, оскільки має більш глибинну сутність, ніж просто антонімичність до слова *Христос*. Ініціатор злочинної війни проти України та її суверенітету, державності, самостійності, проти українського народу є не просто тим, хто воює проти добра як утілення абсолютного зла, а тим, хто видає себе за Спасителя, декларуючи свої набридливі й брехливі гасла про порятунок частини населення України, яка прагнула звільнення від національно-

шовіністського гніту. Це прізвисько яскраво демонструє ще й повне релігійне лицемірство його носія, який безжально вбиває християн і тотально спотворює істину.

Не менший науковий інтерес представляють пропріальні інновації на позначення міністра закордонних справ Росії С. Лаврова. Більшість цих номінацій виникли за фізичними ознаками, особливостями мовлення носія. Скандально відомий політик має досить специфічно непривабливу зовнішність, що й позначено на виникненні насичено пейоративних та іронічних прізвиськ на кшталт *кінь*, *кінська морда*, *сумний кінь*, останнє з яких не лише відбиває кепкування з рис обличчя міністра, а підкреслює його постійне невдоволення або емоційне відчуження на офіційних дипломатичних заходах.

Прізвисько *лавруша* – дериват від прізвища, попри демінутивний суфікс, має зневажливий оцінний складник, що створює ефект меншовартості іменованого суб'єкта і повної його залежності від безпосереднього керівника, реальної безсуб'єктності міністра.

Досить викривальним є прізвисько на основі мовлення носія, яке було надано Лаврову після скандального інциденту на пресконференції, присвяченій ситуації в Ємені та Сирії, в серпні 2025 року, під час якої міністр нецензурно вилаявся. Через свою непрофесійну поведінку Лавров отримав прізвисько, пов'язане з його висловом *дебіли, бл...*. Отже, висміяні та представлені на загальний осуд тут не фізіологічні особливості мовлення носія прізвиська на кшталт неправильної вимови тих чи тих звуків, а глибоке презирство та повне нехтування дипломатичних норм самим денотатом. Зазначимо, що Лавров не вперше вдається до низького стилю мовлення, а повне ігнорування морально-етичних і протокольних норм стало для нього узвичаєною практикою. Однак попередні його інвективні репліки не набули ні широкого висвітлення у світових медіа, ні пропріального переходу.

Зафіксовано прізвиська *Ріббентрон* і *Гейбельс*, які виникли в результаті перенесення на сучасний світовий процес антропонічних номінацій політиків середини минулого століття. Зазначимо, що в результаті цієї трансонімізації конотація онімів не змінила прагматичного забарвлення з часу Нюрнберзького процесу.

Вторинні номінації, які стали антропонімами, не єдиний результат семантичних зсувів. Перифрази є чи не найпродуктивнішим наслідком еволюції значення, у результаті якої Лаврова номінують: *турист*, *міністр брехні*, *міністр дивних справ*, *фальсифікатор історії*, *військовий злочинець*, *сучасний Ріббентрон*, *наступник Ріббентрона*.

Рівноцінний лінгвопрагматичний інтерес становлять прізвиська Д. Пескова, пресекретаря президента країни-агресорки. За характеристикою зовнішності зафіксовані такі прізвиська, як *вуса*, які *говорять* і кальковане *туалетний йоршик*. Асоціативний зв'язок першої неофіційної назви досить прозорий: її носій має на обличчі вуса, тому все, що говорить пресекретар, одразу сприймають як цілковиту брехню, вербалізовану вусами. Друге прізвисько виникло на основі схожості форми зачіски чиновника зі щіткою як предметом побуту. Обидві вторинні номінації мають посилену пейоративну конотацію, бо несуть навантаження свідомого приниження і номінованої особистості, і її діяльності.

Більшість прізвиськ Пескова ґрунтовані на підкресленій зневазі його як спікера та осуді за абсолютну безсуб'єктність. Усе, що декларує чиновник, намагаючись видати за власну позицію, насправді лише транслює і виправдовує політику кремля, приховуючи істину чи спотворюючи факти. Таке викривлене розуміння професіоналізму знайшло відображення в неофіційних антропонімах *пурген*, *генерал Пурга*, *пургомет*, *рот кремля*, *голова, яка говорить* і *містер «Я не в курсі»*. Безперечно, усі ці прізвиська підкреслюють особливість предмета номінації постійно і цілеспрямовано видавати дезінформацію за офіційні політичні рішення або реакції на ті чи на ті заяви світових політиків, події. Останнє прізвисько фіксує та висміює звичку носія не давати на жодне гостре питання чіткої відповіді, замінивши їх стандартним арсеналом загальних протокольних фраз.

З метою особливого загострення на відсутності чоловічої гідності та власної думки і волі дати коментар на політичну ситуацію без дозволу чи схвалення очільника виник фемінітив *секретарка*, який став прізвиськом та імпліцитно зневажає роль політика в сучасному політичному процесі тієї держави.

Привертає увагу спорадичне функціонування ситуативних прізвиськ-перифраз Пескова, таких як *Лізін тато* та *цілувальних рук*. *Лізін тато* особливо акцентує на прийнятті російською елітою подвійних стандартів, оскільки, пропагуючи невибагливий спосіб життя для населення, її представники для себе і власних нащадків не гребують розкішшю та способом устрою і рівнем життя Заходу. Це прізвисько виникло після того, як у медіа потрапили матеріали про богемний спосіб життя Лізи Пескової, що спричинило скандал і викликало хвилю обурення серед населення країни-нападниці. *Цілувальник рук* гостро і влучно передає в зневажливому тоні підлабунство, догідництво та лицемірство. Для найменування одного з основних чиновників російської політичної еліти це

прізвисько виникло 2023 року після прояву його поведінки по відношенню до Алли Пугачової, яку вже після великого інтерв'ю 2025 року окремі російські політики та проурядові пропагандистські медіа гостро критикували за антивоєнну позицію.

На відміну від прізвиськ політиків, на позначення Пескова немає таких, які б містили інвективну лексику. Це не засвідчує менший ступінь зневаги цього чиновника, оскільки також виникло надзвичайно образливе і вульгарне його прізвисько: *ніськов*, що є наслідком фонетично-лексичної трансформації, має за основу прізвище людини, але семантико-конотативна зміна мотиваційних векторів очевидна в напрямі свідомого приниження і презирства.

Висновки. Поява і постійне функціонування в мовленнєвій практиці проаналізованих пропріальних інновацій є логічним наслідком агресивної та підступної політики сусідньої держави й усвідомлення сутності людей, яким надані ці прізвиська. Вони є високо мотивованими одиницями вторинної номінації, що відображають експліцитні (зовнішні, вікові, поведінкові) та імпліцитні (воєнну злочинність, політичну залежність, ницість та інші моральні пороки) ознаки денотатів. Формування стандарту антропонімних інновацій зорієнтоване на користь конотативно маркованих форм з яскравим пейоративним значенням і гострою оцінкою. Тому неофіційні антропоніми медіадискурсу в умовах російсько-української війни є глибокими семантичними та стилістичними експлікаторами презирства, осуду, зневаги, відчуження.

Корпус антропонімних інновацій, виникнення яких засноване на прагматичному аспекті і має стійке емоційно-негативне наповнення, становить особливий домен особових назв. На наш погляд, цей пласт новітньої антропоніміки буде поповнюватись, відтак зумовлює потребу в його термінологічній диференціації, що вимагає запровадження окремої дефініції, яка дасть змогу чітко ідентифікувати неоантропоніми та уникнути термінологічної амбівалентності.

Подальшу перспективу дослідження вбачаємо в аналізі прізвиськ з яскравим емоційним насиченням в різних медіаресурсах у контексті прагматичного підсилення.

ЛІТЕРАТУРА

Антонюк, О. В. (2021). Мотиви номінації молодіжних прізвиськ (на матеріалі антропонімії Вінниччини). [У:] *Збірник наукових праць професорсько-викладацького складу Донецького національного університету імені Василя Стуса*, 1, 112–114. URL: <https://jpv.s.donnu.edu.ua/article/view/10289> (дата запити: 21.10.2025).

Божко, І. С. (2022). Конотативні антропоніми та квазіантропоніми на позначення пересічного громадянина. [У:] *Наукові записки національного університету «Острозька академія»*. Серія «Філологія», 13 (81), 12–16. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/handle/123456789/12469> (дата запити: 21.10.2025).

Колеснік, В. (2021). Конотоніми в українських ЗМІ. [У:] *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Сер.: *Філологія*, 49/1, 79–83. URL: http://www.vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v49/part_1/21.pdf (дата запити: 21.10.2025).

Омелюх, І. В. (2023). Функційно-прагматичні особливості нікнеймів (на матеріалі сайту KOLO). [У:] *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка*. Серія «Філологічні науки», 1 (91), 132–142. URL: <http://philology.visnyk.zu.edu.ua/article/view/283819> (дата звернення: 28.10.2025).

Павликівська, Н. (2021). Антропоніми із спонукальним компонентом в онімному просторі українців. [У:] *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського*. Серія: *Філологія (мовознавство)*, 32, 221–227. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzvdpu_filol_2021_32_25 (дата запити: 21.10.2025).

Соприкіна, В. і Маленко, О. (2021). Псевдонімкон української культурно-мистецької сфери початку XXI століття: лінгвістична інтерпретація. Харків, 264 с. URL: <https://dspace.hnpu.edu.ua/items/35a8f88a-dd2f-4a67-b229-289bd332def1> (дата запити: 21.10.2025).

Хрустик, Н. М., Петрова, С. А. і Серкал, Т. С. (2021). Позивні українських військовослужбовців: мотиви номінації. [У:] *Вісник Одеського національного університету*. Серія: *Філологія*, 24, 1(19), 104–114. URL: <https://dspace.onu.edu.ua/bitstream/123456789/33416/1/104-114.pdf> (дата запити: 28.10.2025).

Шитик, Л. В. і Омелюх, І. В. (2022). Структура нікнеймів у соціальних мережах. [У:] *Мовознавчий вісник*, 31, 18–25. URL: <https://ling-ejournal.cdu.edu.ua/article/view/4556/4822> (дата запити: 28.10.2025).

Шульська, Н. М. (2011). *Неофіційна антропонімія Західного Полісся*. Автореф. дис. ... канд. філол. наук. 10.02.01. Луцьк, 20 с. URL: <https://evnuir.vnu.edu.ua/bitstream/123456789/556/1/Shulaska%20avtoref.pdf> (дата запити: 28.10.2025).

REFERENCES

Antoniuk, O. V. (2021). Motyvy nominatsii molodizhnykh prizvysk (na materialy antroponomii Vinnychchyny) [Motives for naming youth nicknames (based on anthroponymy in Vinnytsia region)]. [U:] *Zbirnyk naukovykh prats profesorsko-vykladatskoho skladu Donetskoho natsionalnoho universytetu imeni Vasylia Stusa*, 1, 112–114. URL: <https://jpv.s.donnu.edu.ua/article/view/10289> (data zapytu: 21.10.2025). (in Ukrainian)

Bozhko, I. S. (2022). Konotatyvni antroponomiy ta kvaziantroponomiy na poznachennia peresichnoho hromadianyna [Connotative anthroponyms and quasi-anthroponyms to denote an ordinary citizen]. [U:] *Naukovi zapysky natsionalnoho universytetu «Ostrozka akademiia»*. Serii «Filolohiia», 13 (81), 12–16. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/handle/123456789/12469/> (data zapytu: 21.10.2025). (in Ukrainian)

Koliesnik, V. (2021). Konotonimy v ukrainskykh ZMI [Connotonyms in Ukrainian media]. [U:] *Naukovyi visnyk Mizhнародного humanitarnoho universytetu*. Ser.: *Filolohiia*, 49/1, 79–83. URL: http://www.vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v49/part_1/21.pdf (data zapytu: 21.10.2025). (in Ukrainian)

Omeliukh, I. V. (2023). Funktsiino-prahmatychni osoblyvosti nikneimiv (na materiali сайту KOLO) [Functional and pragmatic features of nicknames (based on the material of the KOLO website)]. [U:] *Visnyk Zhytomyrskoho derzhavnoho universytetu imeni Ivana Franka. Seriya «Filolohichni nauky»*, 1 (91), 132–142. URL: <http://philology.visnyk.zu.edu.ua/article/view/283819> (data zapytu: 28.10.2025). (in Ukrainian)

Pavlykivska, N. (2021). Antroponimy iz sponukalnym komponentom v onimnomu prostori ukrainsiv [Anthroponyms with an imperative component in the onymic space of Ukrainians]. [U:] *Naukovi zapysky Vinnytskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Mykhaila Kotsiubynskoho. Seriya: Filolohiia (movoznavstvo)*, 32, 221–227. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzvdpu_filol_2021_32_25 (data zapytu: 21.10.2025). (in Ukrainian)

Soprykina, V. i Malenko, O. (2021). *Pseudonimikon ukrainskoi kulturno-mystetskoi sfery pochatku XXI stolittia: linhvistychna interpretatsiia* [Pseudonyms in Ukrainian culture and art at the beginning of the 21st century: a linguistic interpretation]. Kharkiv, 264 s. URL: <https://dspace.hnpu.edu.ua/items/35a8f88a-dd2f-4a67-b229-289bd332def1> (data zapytu: 21.10.2025). (in Ukrainian)

Khrustyk, N. M., Petrova, S. A. i Serkal, T. S. (2021). Pozyvni ukrainskykh viiskovosluzhbovtiv: motyvy nominatsii [Calls for Ukrainian military servants: reasons for nomination]. [U:] *Visnyk Odeskoho natsionalnoho universytetu. Seriya: Filolohiia*, 24, 1(19), 104–114. URL: <https://dspace.onu.edu.ua/bitstream/123456789/33416/1/104-114.pdf> (data zapytu: 28.10.2025). (in Ukrainian)

Shytyk, L. V. i Omeliukh, I. V. (2022). Struktura nikneimiv u sotsialnykh merezhakh. [U:] *Movoznavchyi visnyk*, 31, 18–25. URL: <https://ling-ejournal.cdu.edu.ua/article/view/4556/4822> (data zapytu: 28.10.2025). (in Ukrainian)

Shulska, N. M (2011). *Neofitsiina antroponimiia Zakhidnoho Polissia*. Avtoref. dys. ... kand. filol. nauk. 10.02.01. Lutsk, 20 s. URL: <https://evnuir.vnu.edu.ua/bitstream/123456789/556/1/Shulska%20avtoref.pdf> (data zapytu: 28.10.2025). (in Ukrainian)

Подано до редакції 28.10.2025 року
Прийнято до друку 21.11.2025 року